

REDACCIÓ:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIÓ:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

A PERPINYA, AMATENTS AL BATEGAR DE LA NOSTRA TERRA ELS SOCIALISTES DE CATALUNYA FIXEN LES SEVES POSICIONS I SENYALEN ELS CAMINS DE L'ALLIBERACIÓ

- * «Avui més que mai cridem a la represa de l'acció ciutadana, a la movilització de les forces populars i democràtiques i en primer lloc de les sindicals, U.G.T. i C.N.T.»
- * «Es precis que la lluita sigui menada d'una manera coordinada i eficient, amb una direcció responsable i uns objectius concrets, coneguts de tot el poble i capaços de suscitar el seu entusiasme.»
- * «L'instauració d'una situació provisional de govern que retorni les llibertats i deixi parlar al poble, és demandada per tots els grups democràtics de l'Exili i de l'Interior. Cal que sigui exigida per l'acció popular.»
- * «Catalunya ha de propugnar la gran transformació hispànica que bo i alliberant la nostra terra i les altres nacionalitats oprimides per l'estat centralista i decadent, obri noves perspectives de democràcia, de progrés econòmic i de justícia social.»

El Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, després d'estudiar l'actual situació política i social a Catalunya i a tot Espanya, en la present conjuntura internacional, fa pública la següent

DECLARACIÓ AL POBLE DE CATALUNYA

L'any 1958 ha estat particularment fecund en manifestacions populars contra la dictadura. Tant en el terreny obrer com en el camp universitari, les forces populars de Catalunya, al costat de les d'altres llocs d'Espanya — Euzkadi, Astúries, Madrid — han portat cops vigorosos contra el règim del general Franco. Les vagues de la primavera passada sobretot, secundades per l'acció dels estudiants, han posat de relleu l'existència d'una clara consciència social entre els treballadors, servida per una voluntat de lluita que les indecetes mesures de repressió del general Accdo no pogueren ni tant sols esmortuir.

L'acció sindical dels treballadors, les manifestacions universitàries, feren trontollar el règim franquista. Durant els dies que les seguiren l'inquietud de les forces que encara avui sostenen el règim, es manifestà diversament però sobretot s'expressà en una veritable polseguera de rumors i de pronostics. Tots tenien una idèntica direcció: el general Franco abandonaria el Poder i deixaria pas a una monarquia, que més o menys recolzada en el «Movimiento», el Pretendent anava a gestionar als Estats Units, protectors titulars i devergonyits de la dictadura.

Les declaracions del general Franco desmentiren brutalment aquests rumors. Fent-se atribuir la dictadura vitalícia, el vell dictador confirmà la realitat del dilema en el qual ha clos la vida

espanyola d'avui: o menar un combat, responsable i organitzat, de tots els instants, al costat de les forces populars per dreçar el règim democràtic de convivència ciutadana — o acceptar mesells la perillongació del desgovern actual, que, accentuant la misèria de la classe obrera i imposant-li unes jornades de treball de 14 i 16 hores, degradant totes les valors morals i civils, impeding l'ecllosió i educació de les noves generacions que han de vivificar el règim de demà, mena el nostre país al caos social i econòmic, i crea les condicions de totes les violències i d'altres dictadures que igualment re-fusem.

Els socialistes catalans ja fa temps que hem escollit en aquesta disjuntiva. Avui més que mai cridem a la represa de l'acció ciutadana, a la movilització de totes les forces populars i democràtiques, i en primer lloc de les forces sindicals clandestines de Catalunya: U.G.T. i C.N.T. Es en llur acció constant, sense desmai, que reposen les veritables perspectives del canvi de règim que tot-hom desitja. Ara bé: l'incorporació de les noves generacions obreres i universitàries al combat, tal com s'ha realitzat aquests darrers temps, senyala un tombant decisissim en la lluita. Les energies del nostre poble, sotmeses a una cruel repressió a l'Interior i a totes les dificultats de l'Exili, semblen avui renèixer i s'afirmen allà on precisament han d'ésser eficaces i

determinants: a l'Interior de Catalunya, en una classe obrera decidida a conquerir una vida decent, en uns estudiants que senten com a cosa pròpia les inquietuds del poble, en unes classes menestrals i una pagesia que han servat preciosament durant tots aquests anys les virtuts de la catalanitat i la fe en la vida democràtica.

Cal doncs que sigui a l'Interior de Catalunya que plasmí la iniciativa que els catalans d'arreu del món demanen i que també esperen els altres pobles d'Espanya. Es precis que la lluita sigui menada de manera coordinada i eficient, amb una direcció responsable i amb uns objectius concrets, coneguts de tot el poble i capaços de suscitar el seu entusiasme. L'instauració d'una situació provisional de govern que retorni les llibertats i deixi parlar al poble és demandada pels tots els grups democràtics de l'Exili i de l'Interior. Cal que sigui exigida per l'acció popular. Per això, el canvi de règim ha de significar a Catalunya i a Euzkadi el dret d'expressar llurs determinacions; a tot Espanya, amb el retorn de la llibertat, l'inici d'un seriós canvi en el nivell de vida dels treballadors i de les classes populars, una voluntat decidida de resoldre a tota la península els grans problemes de fons — que són econòmics, socials, polítics, morals — i no únicament institucionals.

(Passa a la pàg. 2)

ENQUESTA SOBRE LA SITUACIÓ POLITICA A ESPANYA

— II —

LES NOVES GENERACIONS SON EL DEMA D'ESPANYA

RESUM I CONCLUSIONS: ELS GRANS ENEMICS DEL REGIM. ACTITUT DE LES NOVES GENERACIONS

El «sindicat d'interessos» frase tan mateix ben afortunada amb que Dionisio Ridruejo va definir la complexa situació espanyola, explica moltes coses. La manca d'autèntica vocació política dels actuals «dirigents», la por i el ressò de la pròpia propaganda de guerra—que els esfereix al cap de vint anys—; l'haver ignorat sistemàticament l'existència de més de la meitat del poble espanyol, com també l'haver alimentat constantment les rancúnies de la guerra civil, ens podrien explicar les causes remotes de tot aquest estat de coses, que bloqueja qualsevulla solució política intel·ligent.

Pel que fa referència a les causes pròximes, cal cercar-les en la manca d'imaginació, d'inquietut, de capacitat política, entesa la política com a ofici honorable, i sobre tot la manca de capacitat resolutòria més absoluta—que estigmatitza a tots els subalterns de totes les situacions— i que els veda en aquest cas l'emoció, i la generositat indispensable que cal sentir per tal d'evitar que la separació que divideix als espanyols es faci més pregona cada dia que passa.

ELS ADVERSARIS DEL REGIM CONTRA EL «SINDICAT D'INTERESSOS»

Fins en això el Caudillo té sort i troba complaences de subaltern arreu. El general Franco pot estar ben tranquil de que, pels seus ministres, pels seus generals-ministres, pels falangistes, pels monàrquics decebutos i pels catòlics conformistes el mateix que pels militants intel·ligents i aprofitats de l'Opus Dei, romandrà l'home imprescindible, l'enviat providencial que el presenta la seva propaganda. Si no tingués més contraris polítics que aquests senyors, a l'entorn dels quals Creach ens vol fer creure que gira la vida política, el general Franco seguiria éssent qui comandaria, amb la seva sornegueria habitual, encara molts anys.

Però té altres adversaris, invisibles: El temps, els fracassos, les contradiccions constants salvades a força de despreocupació, la misèria moral tant o més que la material, el van ofegant lentament. L'afany multitudinari d'assimilar la guerra civil com a fet històric d'una vegada, i el desig de llibertat i convivència pacífica de gairebé tothom, compta tant com tots els altres factors esmentats i el pressiona constantment. El pressiona fins a l'extrem que tant el propi general Franco com els seus subalterns de totes les categories, no han pogut evitar el caure en el vèrtigen d'atracció de les idees dels seus oponents.

Al cap de vint anys no han pogut lliurar-se de ser menats per la dialèctica liberal—que exigeix una autèntica liquidació del record de la guerra civil i la possibilitat de conviure pacífica i dignament sota institucions democràtiques—, que permetin tenir consciència de la pròpia dignitat de ciutadans lliures.

Hom pot apreciar, si es cerca bé per tots els recons d'Espanya, sense prejudicis ni oficiositats, que per primera vegada en vint anys es dona un fenomen simptomàtic: la necessitat que no ha sabut servir el general Franco Bahamonde, de fer l'unió de tots els espanyols fent-los-hi oblidar el mal somni de la guerra civil i despertant una nova il·lusió col·lectiva de resorgiment econòmic—que es podria fer possible sense renunciaments ni claudicacions des dels angles més oposats del pla de la política espanyola—, ara es veu servida i endegada per les joves generacions, unes arribades tot just a temps de fer la guerra civil i de sofrir-la; les altres, que amb un estil nou, amb un provat esperit de sacrifici, serveixen aquesta necessitat dels quatre punts cardinals del mapa polític.

El general Franco Bahamonde per tal de poder romandre indefinidament a la magistratura suprema va crer un buit esgarrifós darrera seu. La naturalesa repelleix el buit. El general Franco atrinxerat darrera aquest glació tràgic es solament l'Avui, fugisser i egoista. Les noves promocions, que amb tot respecte per l'Ahir, pels homes que foren vençuts i arrecanats, s'ha imposat el deure de treure a Espanya d'aquest «impassé» es el Demà. L'unió, el pont entre l'Ahir i el demà està construït-se audaçment. Es un pont projectat amb un sol arc, a tota llum. Darrera el buit de la manca d'institucions es parapeta l'Avui, el règim actual, i es bat en retirada. L'única preocupació seriosa es amagar el seu taló d'Aquiles: la preocupació pel demà. El servei del demà polític d'Espanya.

Es paradoxal que l'equilibri inestable del qual es beneficia el general Franco,

per tal de romandre en la cúspide d'aquesta piràmide invertida que es la situació política espanyola, més que basarse-se en l'utilització de forces pròpies i adversàries—partidaris fanàtics i aferrissats enemics—, ell el basa entre «subalterns» d'una banda, i sotmesos i perseguits de l'altra. Aquest equilibri inestable que fa vint anys que dura, es pot rompre, pot tenir solució per la més lleu i capriciosa bufada del destí, de l'atzar o de la fatalitat; d'aquestes forces cegues i inefables a les quals el general Franco concedeix en els seus monòlegs i reflexions, gran importància. No obstant és més aviat possible que la solució vingui donada per la dinàmica espiritual de les noves forces que estan construint el pont entre l'ahir i el demà i que de moment ja van assolint menar el règim pels viarans de la seva dialèctica, per primera vegada en vint anys. En principi equival a una confessió de debilitat per part seva que tard o d'hora donarà els seus fruits.

Malgrat tot, no cal oblidar que mentre i tant, a Espanya només hi ha perseguits, sotmesos i subalterns de tota mena i condició.

La perllongada estança del general Franco al poder implica la seguretat que el canvi polític, quan es produeixi, pot ésser prometedor i profund. Per això, per por d'això precisament, els «col·laboradors» del Caudillo son només subalterns. Per por d'això no pot haver-hi veritables polítics entorn del govern del general Franco. Ell ho sap, perfectament i s'en val, i els seus oponents—perseguits i sotmesos—també. Ell es neguiteja perquè es l'Avui fugisser i els seus oponents treballen i lluiten tranquils perquè es saben el demà d'Espanya.

Carles A. de MONTFORT

Durant els mesos d'estiu Augment considerable del cost de la vida

Els mesos d'estiu han representat noves i greus dificultats per tots els que a Espanya viuen d'un salari. Es natural. El turisme, ben administrat, podria representar un important benefici econòmic per un país com el nostre, que té sempre una balança de pagaments deficitària.

Aquest any, el mes d'agost sobre tot ha vist de nou l'afluència de turistes estrangers. Turistes que sovint no són rics: empleats, funcionaris, obrers... totes les categories socials que a Espanya no poden permetre's altres vacances que algunes escapades a la platja propera.

I el més greu és que per als empleats, els funcionaris, els obrers, del nostre país, aquests arribades massives d'estrangers han significat noves dificultats per viure, per malviure.

El preu dels ous, de la carn, del peix, de la fruita, de les llegums ha augmentat de més de trenta per cent. Els assalariats ja saben que significa això: que el cost de la vida ja no tornarà a baixar. Que cal preparar-se per noves lluites reivindicatives.

Que cal reclamar, amb decisió, un augment general de salaris, l'escala mòbil, i l'establiment d'un salari mínim vital.

Només l'acció dels treballadors permetrà d'obtenir aquestes millores. I, amb règim de llibertat, les vacances no significaran nous problemes pels obrers del nostre país, sino per ells també, el repòs al qual tot home que treballa té dret.